

חפש את האשה

כיאה להצגה של קבוצת התיאטרון הירושלמי, "ליקוי" מתעסקת בנשים, והפעם ביחסים הכה נפיצים בין אמהות לבנות // סתיו פלטי נגב

ובתור במאית אני בונה עולם שהוא של הרכה. זה מתבטא בכמות האחריות וגם בקסם של לברוא עולם. את אחראית על כל האלמנטים - התנועה, התאורה, המוזיקה, ומסדרת את העולם בצורה שאת רוצה. זו תחושה מאוד מרגשת. אבל מה שאין בבימוי ויש לי במשחק זה תהליך של כניסה פנימה, לתוך הנפש שלי ולתת-מודע. לרוב זה תהליך סיוטי שמלווה אצלי בהמון ייסורים, אבל הרגע שבו אני כבר מוצאת הוא מרגש. כבמאית, יש תהליך פנימי, אבל זה יותר הצורה והחוץ וזה הריגוש. הריגוש כבמאי הוא לראות איך שסידרת את העולם בדמיון שלך והוא קם לחיים. זה כמו עיניים חיצוניות ועיניים פנימיות. מובן שבלשחק יש משהו מאוד כיף ואי אפשר לנתק את זה מזה שמוחאים לך כפיים בסוף. זה אומר, 'אנחנו אוהבים אותך, את מוכשרת'."

מה מקומה של קבוצת התיאטרון הירושלמי בסצינת העשייה התיאטרונית?

"לאורך השנים קבוצת התיאטרון היתה פורצת דרך והקדימה את זמנה. זה קצת יומרני להגיד, אבל אני אומרת את זה ממקום נקי. יש חשיבות גדולה גם לעובדה שהתיאטרון תמיד נוהל על ידי נשים. אני לא חושבת שיש עוד קבוצות כאלה בארץ. היום אסנת גיספין היא המנכ"לית, והיא גם שמרה על הכוח הנשי וגם היו לה שכל ותבונה לדחוף את התיאטרון קדימה. אנחנו גם ממשיכים לחיות וליצור בירושלים ועושים מאמץ גדול להשיג אמנים ירושלמים. גם בהצגה הזאת היה לנו חשוב למצוא שחקנים טובים, לא להתפשר על האיכות, אבל ירושלמים."

עם איזו תחושה היית רוצה שאנשים ייצאו מההצגה?

"הכי הייתי רוצה שאנשים יתרגשו. שזה ייעג לאנשים ברגש שלהם, שייצאו ומשהו יזוז בלב שלהם."

נאמים של חיבה. "ליקוי"

משהו כפוי, לוחמני. אלו פשוט סיטואציות החיים שלך, את אשה ובחרת לעסוק בזה. המחזה הזה ישר דיבר אלינו כי לכל אחת מאיתנו יש אמא, וכל אחת מאיתנו היא בת, ואנחנו יודעים שסוג הקשר הזה הוא גם מורכב וגם יפה וגם מרגש. בטח גם בין אבא לבן יש עניינים כאלה, אבל אני לא יודעת איך זה כי אני לא בן ולא אבא."

סטולר חברה בקבוצת התיאטרון

"התיאטרון באמת התחיל כקבוצת נשים. זה מאוד מוכר ונעים ונוח לנו. יש בזה גם משהו משחרר, אפילו ברמה של הטרינינג המגויף שאת יכולה ללכת איתו בחזרה, כי יש רק נשים בסטודיו"

הירושלמי כבר 11 שנים, מאז סיימה את לימודיה בבית הספר לתיאטרון חזותי, אך רק לאחרונה החלה לביים. בשנה שעברה ביימה את הצגת הילדים "המלך והמכשף", והשנה ניגשה לביים בפעם הראשונה לקהל בוגר. "ההבדל הגדול הוא שבתור שחקנית אני בונה עולם שלי,

של מיוראל משנות ה-60 לא דומה לזה של סטפני משנות ה-80-90". קבוצת התיאטרון הירושלמי היא מקום עם אג'נדה נשית, שהוקם ומנוהל על ידי נשים. לעיסוק בנושא הפמיניסטי יש קשר לכך? "קודם כל, כל המשתתפות בהצגה הן נשים, וכך גם הצוות. התיאטרון באמת התחיל כקבוצת נשים ועבר ככה הרכה שנים, אבל בשנים האחרונות, ברוב ההצגות יש גם

מגוון סוגים של יחסים נשים עומדים במרכז ההצגה החדשה של קבוצת התיאטרון הירושלמי, "ליקוי". המחזה, שכתבה המחזאית האמריקאית ג'ויס קרול אוטס, מספר את סיפורן של מיוראל (גבריאלה לב), אם חד הורית ופמיניסטית בת 76 המזדקנת במהירות, ובתה סטפני (צהלה מיכאלי), הנאלצת להתמודד עם התהליכים שעוברים על אמה. את ההצגה ביימה אילת סטולר, שחקנית הקבוצה, שזוהי לה עבודת הבימוי השנייה בקבוצה. "הרכה שנים אנחנו מושפעים בקבוצה מהטקסטים של אוטס, וזו הפעם הראשונה שאנחנו מעלים מחזה שהוא לא מקורי של התיאטרון", מספרת סטולר. "יותר מאשר היחסים בין האם והבת, מה שדיבר אליי במחזה היה התמות הגדולות שהוא עוסק בהן - יחסים בין הורים לילדים ובין אמא לבת, והשאלה של מי האחריות על הקשר. יש גם הרבה התעסקות עם פמיניזם על רקע התנגשות הדורות. הפמיניזם

"ליקוי", בית מחול שלם (מוסררה), שבת (26.3) 80°40, 20:30 ש"ח